π. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος – 50 χρόνια από την κοίμησή του (Σεβασμ. Μητροπ. Πατρών Χρυσόστομος)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 28 Ιουνίου, 2014

Πέρασαν πενήντα χρόνια ἀπό τότε πού ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀοίδιμος π. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος,
ἔγειρε τό ἁγιασμένο καί λευκασμένο ἀπό τούς ἱερούς ἀγῶνες ὑπέρ τῆς εὐσεβείας κεφάλι του καί ἄφησε τήν ψυχή του νά φτερουγίσῃ στήν ἀγκαλιά τοῦ Οὐρανίου Πατρός.

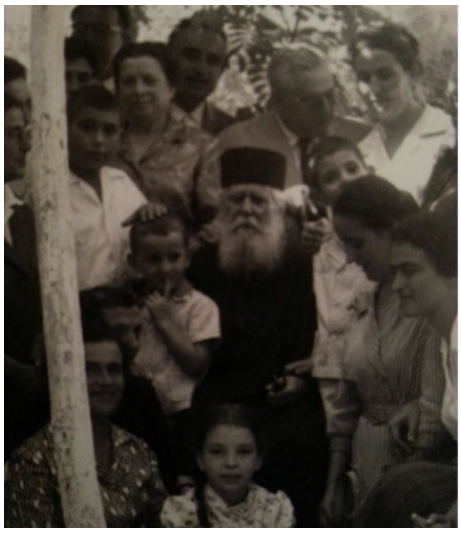

Πλῆθος λαοῦ τότε τόν προέπεμψε στήν
αἰωνιότητα μέ δάκρυα στά μάτια, γιατί ἔφευγε ὁ πνευματικός τους πατέρας, ὁ ὁποῖος τούς ἐδίδαξε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, τούς ἐστήριξε στόν πόνο τους, χάρηκε στήν χαρά τους καί ἐφώτισε ὡς ἀστήρ φαεινός τήν πορεία τῆς ζωῆς τους.

Γεννημένος τό 1877 στήν Γρανίτσα, σημερινή Νυμφασία τῆς
Γορτυνίας, στά ἅγια χώματα τῆς ἡρωοτόκου καί ἁγιοτόκου Ἀρκαδίας, καί

ἔχοντας φάει τοῦ πόνου καί τῆς ὀρφάνιας τό ψωμί, ἔφτασε μέ κόπους καί ὀδύνες πολλές στήν πόλη τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, τήν ὁποία τότε ἐποίμαινε ὁ πολύς Ἱερόθεος (Μητρόπουλος), ἄλλος ἀστήρ φωτεινός, ἐξ Ἀρκαδίας ἐπίσης ἕλκων τήν καταγωγή καί ἐκ πλησιοχώρου κώμης μέ ἐκείνη πού εἶδε τό φῶς τῆς ζωῆς ὁ μακάριος π. Γερβάσιος.

Στήν Πάτρα γεύθηκε τήν ἀγάπη καί
τήν πατρική στοργή, ἔζησε τήν φλόγα καί τόν θερμουργο ζῆλο τοῦ θαυμαστοῦ καί διαπρύσιου Ἱεράρχου Ἱεροθέου, ὁ ὁποῖος ἠγωνίσθη μέ πάθος ἐναντίον τῶν αἱρέσεων καί τῆς μασσωνίας, καί ἔφυγε ἀπό τήν ζωή πικραμένος μέν, ἀσυμβίβαστος δέ ὡς πρός τά ἱερά πιστεύματα καί τήν Ἑλληνορθόδοξη παράδοση, πού διεφύλαξε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ.

Ἔτσι
λοιπόν, ὁ π. Γερβάσιος, εἰσῆλθε μέ ζῆλον Ἡλιού στόν ἱερόν Ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου, ὡς μοναχός καί σέ λίγο ὡς Διάκονος καί Πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἐσφαγμένου Ἀρνίου.

Ἔλαμψε ὁ ἀοίδιμος καί ἀκτινοβόλησε ἀληθῶς,
ὡς «λύχνος ἐπί τήν λυχνίαν τῆς τοῦ Κυρίου φωτοφόρου καθέδρας, ἐξαστράπτων φωτισμόν καί δογμάτων καί πράξεων», κατά τόν Ἅγιο Ἰσίδωρο τόν Πηλουσιώτη.

Μορφή προφητική, μετέφερε τό μήνυμα περί τοῦ ἑνός
καί μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, περί τῆς μιᾶς, ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς τοῦ μόνου σωτηρίου σώματος, ἐντός τοῦ ὁποίου σώζεται ὁ ἄνθρωπος.

Ἤλεγξε μέ πάθος ψυχῆς τήν ἁμαρτία καί τήν ἀποστασία ἀπό
τόν Θεό, ὡς ἄλλος προφήτης Κυρίου, καί ἐπεβλήθη ὡς ἀπλανής ὁδηγός τῶν ἀνθρώπων μέ τήν βιβλική, ἁγιοπατερική, αὐστηρή μέν, ἀποπνέουσα ἀγάπη δέ πρός κάθε ἄνθρωπο, προσωπικότητά του.

Ὁ λόγος του καθαρός, σάν τό
ξάστερο νερό πού ἤπιε γιά πρώτη φορά στά κακοτράχαλα βουνά τῆς Γορτυνίας· ἡ ζωή του σάν τόν ἥλιο λαμπρή, ἀκτινοβολοῦσα καί ἀστράπτουσα τῶν ἀρετῶν τάς λαμπηδόνας.

Βράχος ἀμετακίνητος στήν ἀποκεκαλυμμένη
ἀπό τόν Θεό ἀλήθεια καί στήν διδασκαλία τῆς πίστεως, δέν διενοήθη ποτέ νά νοθεύσῃ τό ἀλάβαστρον τοῦ πολυτίμου πνευματικοῦ μύρου, τῆς ἱερᾶς δηλαδή Ὀρθοδόξου παραδόσεως, ἔχων πάντοτε στά ὦτα του, ἤ τί λέγω, στήν

καρδιά του τούς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου: «Καί ἐάν ἡμεῖς ἤ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ’ ὅ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. α’. 8).

Ὡς Λειτουργός τοῦ Ὑψίστου, εὑρίσκετο
μετάρσιος μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς καί ζοῦσε τίς συγκλονιστικές ἐμπειρίες τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ. Ἡ Θεία Λειτουργία ἦτο ὄντως γιά αὐτόν θεία μυσταγωγία. Προσηλωμένος ἀπόλυτα στό Ἱερό Μυστήριο, πλήρης δέους καί ἱεροπρεπείας, σεμνός, μέ λιτή περιβολή, ἔδινε τήν ἐντύπωση οὐρανίου ὄντος καί ὡδηγοῦσε τίς ψυχές σέ πνευματικούς ἀναβαθμούς, σέ ἀληθῆ μεταρσίωση, κατά τίς μαρτυρίες πολλῶν Κληρικῶν καί Λαϊκῶν πού ἔζησαν αὐτές τίς θαυμαστές ἐμπειρίες κοντά του.

Ὡς πνευματικός ἦτο
ἀκούραστος. Ὁ ζῆλος του ἀμείωτος. Ἡ ἀγάπη του παραδειγματική. Ἡ ὑπομονή του ἀξιοθαύμαστη. Οὔτε ἡ ἡλικία, οὔτε ἡ πολυετής διακονία ἔκαμψαν τόν ἱερό ἐνθουσιασμό του γιά τό σωτήριο μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως, μέσα ἀπό τό ὁποῖο χιλιάδες ἀνθρώπων ἀναγεννήθηκαν πνευματικά καί βρῆκαν τήν ὁδόν τῆς σωτηρίας διά τῆς συντριβῆς τῆς καρδίας καί τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας.

Ἀγάπησε ἰδιαιτέρως τά παιδιά καί εἶναι ὁ ἱδρυτής τῶν
Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. «Νά προσέχετε τά ἀρνία τοῦ Θεοῦ», ἔλεγε γιά τά παιδιά, τά ὁποῖα ἔτρεχαν κοντά του αἰσθανόμενα τήν ἁγνότητα τῆς καρδιᾶς του καί τήν ἁγιότητα τοῦ βίου του.

Διεκρίθη
γιά τόν μαχητικό του ἐνθουσιασμό, ὅμοιο μέ ἐκεῖνον τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ὁ ὁποῖος σταμάτησε ἀκόμη καί τόν ἥλιο προκειμένου νά κερδηθῇ ἡ μάχη (Ἰησ. Ναυ. 10. 12-14).

Ἦτο ἀσυμβίβαστος μπροστά στήν ἐπιτέλεση τοῦ
καθήκοντος, σέ ὅποια θέση καί ἄν ὑπηρέτησε. Ἰδιαιτέρως αὐτό ἐφάνη ὅταν ὑπηρετοῦσε ὡς Πρωτοσύγκελλος τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσάνθου.

Ἀλλά καί σημειοφόρος ἀνεδείχθη, ἀφοῦ ὁ Κύριος θαυμαστῶς
ἀπεκάλυψε τόν τύπον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐντός πεύκου, τό ὁποῖο ὁ Γέροντας εἶχε φυτεύσει στόν τόπο τῶν Κατασκηνώσεων.

Ἐνθυμοῦμαι
χαρακτηριστικῶς τήν συζήτηση, τήν ὁποία εἶχα μετά τοῦ Γέροντός μου,

ἀειμνήστου Μητροπολίτου Μαντινείας καί Κυνουρίας Θεοκλήτου, ὁ ὁποῖος μέ συμμαρτυρία τοῦ π. Γερβασίου εἰσῆλθε στόν Ἱερό Κλῆρο. Ἐπάνω στό γραφεῖο τοῦ μακαριστοῦ Θεοκλήτου εὑρίσκετο μονίμως ἡ φωτογραφία τοῦ Γέροντος, καθώς καί φωτογραφία εἰκονίζουσα τό ἐντός τοῦ δένδρου τύπωμα τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ. «Ἦτο ἡγιασμένος ἄνθρωπος», ἔλεγε γιά τόν π. Γερβάσιο ὁ χειροτονήσας με Ἀρχιερεύς, «εἶχε ἰσάγγελον πολιτείαν καί σέ προτρέπω πατρικῶς καί σέ παρακαλῶ νά τοῦ μοιάσῃς, βαδίζοντας στά ἴχνη του».

Πέρασαν
τά χρόνια, ὁ Μητροπολίτης ἔφυγε γιά τόν οὐρανό, καί ὁ Κύριος μέ ἀπέστειλε στήν Πάτρα ὡς Ἀρχιερέα. Ἐκ τῶν πρώτων μελημάτων μου ἦτο νά τελέσω τρισάγιο ἐπί τοῦ τάφου τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Γερβασίου καί νά ἀσπασθῶ τήν πλάκα, κάτω ἀπό τήν ὁποία φυλάσσονται τά σεβάσμια καί ἡγιασμένα Λείψανα τοῦ θερμουργοῦ ἐργάτου τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καί φωτοφόρου Λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου.

Ἡ ἐπίσκεψη μέ πλῆθος εὐλαβῶν
Πατρέων στήν γενέτειρά του Νυμφασία Γορτυνίας, ἡ τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας στόν Ἱερό Ναό τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἡ ἐπιμνημόσυνη δέηση στόν τόπο πού γεννήθηκε, ἦταν ἐμπειρίες πνευματικά συγκλονιστικές.

Πενήντα
χρόνια πέρασαν ἀπό τότε πού ἔφυγε γιά τόν οὐρανό ὁ π. Γερβάσιος, στίς 30 Ἰουνίου τοῦ 1964, ἀνήμερα τῆς Συνάξεως τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Ὅμως ἡ πνευματική του παρουσία στήν Πάτρα εἶναι συνεχής. Οὐδέποτε μᾶς ἐγκατέλειψε. Αἰσθανόμεθα τήν ἀνάσα του, τήν ἀγάπη του, τήν εὐλογία του, τίς πρεσβεῖες του.

Χρέος ἱερό καί καθῆκον ἅγιο πρός τόν πνευματικό
πατέρα καί διδάσκαλο τῶν Πατρῶν, στόν ὁποῖο σύμπας ὁ ἱερός Κλῆρος καί ὁ εὐσεβής Λαός μας ὑποκλίνονται εὐλαβικά, μᾶς ὡδήγησε νά λάβωμε τήν ἀπόφαση γιά τήν ἀνακομιδή τῶν ἱερῶν του Λειψάνων, δοξάζοντες τόν Θεό γιατί μᾶς χάρισε τόν π. Γερβάσιο καί τιμῶντες τήν μνήμη εὐγνωμόνως τοῦ μακαριστοῦ καί λαμπροῦ Ἱερωμένου.

Ὅμως καί ἡ ὑπόσχεση, κατόπιν
μακρᾶς συζητήσεως, μέ τόν ἄλλο ἀδάμαντα τῶν Πατρῶν, μαθητή καί πνευματικό τέκνο τοῦ ἀοιδίμου π. Γερβασίου, τόν μακαριστό Μητροπολίτη Ὕδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης Ἱερόθεο (Τσαντίλη), ὡδήγησε τήν καρδιά μας στήν ὡς ἄνω ἀπόφαση, ὥστε καί τήν ἁγία ψυχή ἐκείνου, κατά τήν ὑπόσχεσή μας καί τήν πνευματική μας δέσμευση, νά ἀναπαύσωμε.

Τήν Κυριακή 29
Ἰουνίου τό ἀπόγευμα, μετά τόν Ἑσπερινό πού θά τελεσθῇ στίς 5:30 στόν Ἱερό Ναό τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς στίς Κατασκηνώσεις στά Συχαινά, πού ὁ ἴδιος ὁ π. Γερβάσιος ἵδρυσε, θά προβοῦμε στήν ἀνακομιδῆ τῶν Λειψάνων του, ὥστε νά ἀσπασθοῦμε τήν ἡγιασμένη κάρα του καί μέ αὐτή νά εὐλογήσωμε τήν πόλη τῶν Πατρῶν, πού τόσο ἀγάπησε ὁ Γέροντας, ἀλλά καί τόν Λαό αὐτῆς, ὑπέρ τοῦ ὁποίου μέχρι τελευταίας του πνοῆς ἠγωνίσθη, προκειμένου νά τόν προσαγάγῃ ὡς ποιμήν ἄριστος στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ.

(Πηγή: anastasiosk.blogspot.gr)